

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně N. T. I. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. června 2011, čj. MV-22850-3/SO-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 24. listopadu 2010 zamítla Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně nepředložila náležitosti stanovené zákonem – konkrétně skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Odvolání žalobkyně zamítla žalovaná dne 1. června 2011 a napadené rozhodnutí potvrdila. Žalobkyně v řízení předložila potvrzení mateřské školy, z nějž plyne, že denně vodí do školy a ze školy nezletilého M. P. a T. P., kteří jsou občany České republiky a jejichž je žalobkyně podle vlastního (nedoloženého) tvrzení tetou. Dále žalobkyně předložila své čestné prohlášení a také prohlášení matky těchto dětí, paní P. D. K., o tom, že žalobkyně s ní i s dětmi sdílí společnou domácnost. Podle žalované tu však jde o vztah, který nelze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). K tomu žalovaná odkázala na směrnici Evropského parlamentu 2004/38/ES, o právu

občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, která vymezuje pojem rodinného příslušníka, a na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně je vdaná a má dvě děti žijící ve Vietnamu; její vztah k dětem paní P. D. K. lze považovat za vztah obdobný vztahu teta – synovec. Proto ani nebylo třeba zkoumat, zda žalobkyně sdílí společnou domácnost s občanem České republiky, a provádět důkazy, které navrhla.

Žalobkyně v žalobě namítla, že opakovaně navrhovala provedení místního šetření, výslechu účastníků, výslechu svědků a také nařízení ústního jednání; Policie však návrhy zamítla, protože v řízení nebyl předložen listinný důkaz, aniž sdělila, co by za takový důkaz považovala. Ze stanoviska Ministerstva vnitra přitom plyne, že dokladem je prohlášení účastníků řízení o sdílení společné domácnosti, doplněné výslechem účastníků. Trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nemusí být pouze vztahem příbuzenským; podle žalobkyně s tímto pojmem souvisí pojem osoby blízké. Žalobkyně také připomněla, že mezi osobami žijícími ve společné domácnosti nemusejí nutně existovat příbuzenské vztahy. Závěr žalované, podle něž nebylo třeba zkoumat sdílení společné domácnosti, považuje žalobkyně za nepřezkoumatelný: sdílení společné domácnosti je totiž stěžejní podmínkou pro posouzení, zda cizinec je, nebo není rodinným příslušníkem občana EU. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (ve znění rozhodném v této věci, tj. po novelizaci provedené zákonem č. 379/2007 Sb. k 1. lednu 2008) se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie (resp. ve smyslu § 15a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. se státním občanem České republiky) trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Žalobkyně se domnívá, že splňuje podmínky tohoto ustanovení, neboť sdílí společnou domácnost s nezletilým, o kterého se každodenně stará a kterého označuje za svého synovce; to doložila čestným prohlášením svým i prohlášením matky nezletilého. Soud však souhlasí se žalovanou v tom, že žalobkyně nemá s nezletilým vztah obdobný vztahu rodinnému, jak to zákon požaduje. K této otázce již existuje i stabilní judikatura správních soudů (srov. zejména č. 2094/2010 Sb. NSS).

Ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. rozšiřuje „základní“ okruh rodinných příslušníků občana Evropské unie, jak je vymezuje § 15a odst. 1 [a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie]; toto základní vymezení přitom reaguje na obdobný výčet v článku 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Při výkladu § 15a odst. 4 písm. b) je tak třeba stále mít na zřeteli toto základní vymezení v odstavci 1, které předpokládá přímý příbuzenský poměr ať už partnerského typu, nebo v linii předků a potomků. Směrnice sama dodává k základním kategoriím podle svého čl. 2 odst. 2 také další okruh osob podle čl. 3 odst. 2 – v písm. a) jde o osoby, které nespádají do základního vymezení, ale jde o osoby závislé výživou na občanu Evropské unie, nebo o osoby, o které musí občan Evropské unie pečovat

s ohledem na jejich zdravotní stav, v písm. b) pak jde o partnera, se kterým má občan Evropské unie řádně doložený trvalý vztah.

Je pravda, že z § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. nutně neplyne, že se musí vždy jednat pouze o vztah druh – družka (ostatně podle čl. 37 směrnice nejsou směrnici dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou pro jednotlivce příznivější). Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, jak je definuje zákon a směrnice – tedy vedle vztahů manželských či partnerských také vztahy mezi předky a potomky. V úvahu by tak přicházelo soužití osob, které – ač si navzájem nejsou pokrevně spřízněnými rodiči a dětmi či prarodiči a vnuky – žijí ve vztahu obdobném a mají k sobě dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu. Za rodinného příslušníka ve smyslu zákona a směrnice, tudíž ani za vztah rodinný, však nelze považovat vztah bratr – sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah tety a synovce, resp. vztah, který by tento poměr mohl připomínat (že je žalobkyně ve vztahu k M. P. skutečně tetou, nebylo doloženo).

Správní orgán nepochybil tím, že neprovedl navržené důkazy. Vykládané ustanovení obsahuje dvě podmínky: jednak existenci trvalého vztahu cizince s občanem Evropské unie, který je obdobný vztahu rodinnému, jednak sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie. Jakmile však správní orgán dospěje k závěru, že vztah obdobný vztahu rodinnému tu není dán, nemá již smysl dále zjišťovat okolnost sdílení společné domácnosti (místním šetřením, výslechem účastníků či svědecky). Z průběhu řízení bylo dobře patrné, že žalobkyně se domnívá splňovat podmínky zákona právě pro svůj příbuzenský vztah k (tvrzenému) *synovci* (nikoli k jiné osobě, o soužití s níž by snad mohly panovat pochyby); jakékoli další dokazování tak bylo zbytečné.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. února 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková